CHƯƠNG 2

Lãnh Như Băng ngửa mặt nhìn trời than một tiếng «chao ôi» rồi thốt:

—Không đường bởi u mê, chẳng giúp được người tài!

Tố Mai u uất nói:

—Tiểu tỳ và Hoàng Cúc âm thầm quan sát thấy tiểu thư đối với bệnh tình của mình rất thông hiểu, tin rằng đã tìm ra phương pháp chữa trị nhưng lại chẳng thiết tha thực hiện, khi Lãnh công tử gặp tiểu thư, mong hãy lựa lời khéo léo khuyên nhủ.

Lãnh Như Băng đáp:

—Được! Tại hạ xin tận lực.

Bấy giờ chiếc thuyền nhỏ đã đến giữa hồ, Tố Mai đột nhiên quay lại, nhìn Lãnh Như Băng, hỏi:

—Lãnh công tử, tại sao người lại dùng khăn che mặt?

Lãnh Như Băng khẽ ho nhẹ, đáp:

—Tại hạ... Tại hạ thấy có chút không được khỏe.

Tố Mai tiếp:

—Tiểu thư của tiểu tỳ có tài bốc quẻ tiên tri đã đoán biết công tử sẽ dùng khăn che mặt, nên khi gặp người, tiểu tỳ không cần phải hỏi cũng đã nhận ra.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Giữa thanh thiên bạch nhật nếu ta để dung mạo quái dị như thế này mà đi thì làm sao không khỏi làm kinh hãi người khác được? Vương Tích Hương đã biết dung mạo ta bị hủy, để tránh phiền phức tất phải dùng khăn che mặt, nào phải kỳ cơ quái sự gì mà khó tiên đoán.”

Chàng tuy nghĩ thế nhưng ngoài miệng lại nói:

—Vương cô nương liệu sự như thần, tại hạ rất khâm phục!

Tố Mai khẽ mỉm cười, không nói gì nữa, vận hết công lực đẩy thuyền đi như tên bắn. Lãnh Như Băng nhìn quanh chỉ thấy sóng nước mênh mông, không nhịn được phải hỏi:

—Cô nương, có phải Mai Hoa Cư cách đây rất xa?

Tố Mai đáp:

—Ở giữa Động Đình Hồ, nhanh lắm khoảng nửa canh giờ sẽ tới.

Lãnh Như Băng lại hỏi:

—Cô nương có cần tại hạ giúp đỡ lái thuyền?

Tố Mai lắc đầu:

—Bất tất!

Chiếc thuyền tăng tốc phóng như bay về phía trước.

Lãnh Như Băng nhìn sóng nước trắng xóa, trong tâm trí đột nhiên xuất hiện một nỗi sợ hãi khủng khiếp không sao tả được, toàn thân bắt đầu run rẩy. Chàng đã trúng độc của Tạo Hóa Lão Nhân phải lao xuống sông đêm đó, đâm ra không còn sợ nước nữa. Nhưng không ngờ bây giờ đối diện với mặt nước, tâm tư lại phát sinh ra nỗi sợ hãi, bệnh cũ tái phát. Nỗi kinh sợ càng lúc càng tăng dần, Lãnh Như Băng không dám nhìn xuống mặt nước nữa. Chàng rúc vào khoang thuyền, nhắm chặt hai mắt.

Chẳng biết qua bao lâu, đột nhiên nghe giọng Tố Mai trong trẻo cất lên:

—Lãnh công tử, đã đến Động Đình Hồ, thỉnh công tử lên bờ.

Lãnh Như Băng mở mắt trông ra xa, quả nhiên thấy khoái thuyền đã đổ dưới một vách núi.

Tố Mai xoay người phóng lên một tảng đá, giơ tay vẫy.

Lãnh Như Băng nhìn sóng nước rì rào, vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Chàng đưa mắt nhìn về nơi Tố Mai đang đứng, nhún chân lao tới.

Tố Mai vừa trông thấy chàng đặt chân xuống đã phi thân qua tảng đá khác, miệng nói:

—Lãnh công tử, Mai Hoa Cư của tiểu thư ở phía sau những bậc đá này.

Lãnh Như Băng điểm nhẹ chân phi thân qua từng tảng đá, chỉ thấy Tố Mai đã đợi sẵn trước bực thềm đá hướng lên trên.

Nguyên lai phía sau khối đại thạch thiên nhiên là những bục đá đã được thợ đẽo thành nấc thang đi lên.

Vừa bước chân lên mấy nấc thang đá, cảnh vật trước mắt đã thay đổi. Chỉ thấy phía trên sườn núi có một mẫu đất trồng một bồn hoa cỏ, trước cửa có cây cổ thụ đứng chắn, trên cây treo một bức bình phong đề ba chữ «MAI HOA CƯ» cực lớn. Tố Mai quay lại căn dặn Lãnh Như Băng:

—Chẳng biết tiểu thư đang ngủ hay thức, chúng ta nên bước khẽ để khỏi kinh động tiểu thư.

Lãnh Như Băng gật đầu nói:

—Thỉnh cô nương dẫn đường.

Chàng bám theo từng bước của Tố Mai xuyên qua vườn hoa đã thấy hiện ra một tiểu lâu.

Tố Mai khẽ khàng mở hai cánh cổng gỗ, thấp giọng nói:

—Xin công tử đứng đây chờ chút, tiểu tỳ vào xem tiểu thư đã tỉnh hay chưa?

Lãnh Như Băng gật đầu:

—Cô nương cứ tùy tiện.

Tố Mai nhẹ nhàng bước vào bên trong, khoảng nửa khắc sau trở lại nói:

—Tiểu thư đang đợi ở trên lầu.

Dứt lời quay lưng đi trước dẫn lối.

Đó là một tiểu sảnh bố trí rất trang nhã, chiếm gần hết phân nửa diện tích của tiểu lâu, ngoài khoảng giữa trên tường có treo một bức họa, chung quanh chỉ còn màn lụa trắng buông rũ. Lãnh Như Băng vừa nhìn thấy tiểu sảnh, tâm tư chấn động thầm nghĩ: “Cách bày trí thật thanh nhã cao quý, nhưng quá thê lương.”

Tố Mai đưa tay trái vén bức rèm trắng, thấp giọng thốt:

—Tiểu thư đang nghỉ ngơi trong đó, mời công tử vào!

—Đó là khuê phòng của Vương cô nương, làm sao tại hạ có thể tự tiện xông vào được?

Tố Mai nói:

—Tiểu thư mang bệnh trong người, chẳng thể đích thân ra tiếp công tử được.

Đột nhiên từ trong hương khuê phía sau rèm, vọng ra một giọng nói yếu ớt:

—Có phải Lãnh huynh đó không?

Tố Mai vội đẩy Lãnh Như Băng tới phía trước:

—Vào đi, Tiểu thư đang gọi công tử kìa!

Lãnh Như Băng đành vén rèm bước vào.

Chỉ thấy Vương Tích Hương trên người vận một bộ nội y màu trắng đang nằm trên giường, thoáng trông thấy Lãnh Như Băng, gắng gượng ngồi dậy nói:

—Muội là người bệnh sắp chết, huynh không cần thiết phải nghiêm thủ nam nữ lễ tiết.

Lãnh Như Băng vội vàng nói:

—Xin cô nương cứ nằm mà nói.

Vương Tích Hương điểm một nụ cười nhẹ, thốt:

—Muội chỉ còn sống hai tháng, nên hẹn huynh trong thời hạn hai tháng. Chỉ không ngờ bệnh càng ngày càng nặng, xem ra khó qua khỏi một con trăng.

Lãnh Như Băng nhìn gương mặt hốc hác của nàng, không ngăn được cảm giác bi thương, buồn bã nói:

—Cô nương đã biết bệnh tình ngày càng trở nặng, cớ gì không tìm lương y chẩn trị?

Vương Tích Hương lắc đầu nói:

—Muội tự biết trên thế gian này không có thuốc nào có thể trị hết bệnh của muội.

Lãnh Như Băng nhất thời nghẹn lời chẳng biết nói gì.

Vương Tích Hương cười thảm thiết, nói tiếp:

—Huynh hãy tháo khăn bịt mặt ra, ngồi xuống đây nói chuyện với muội đi.

Lãnh Như Băng đưa tay tháo chiếc khăn bịt mặt xuống, nói:

—Cô nương tài hoa tuyệt thế, lại tinh thông y lý, trên thế gian này có biết bao nhiêu dược liệu, chẳng lẽ không có một thứ nào có thể chữa bệnh cho cô nương?

Vương Tích Hương thở dài than:

—Ngọn đèn sắp cạn dầu còn cháy được bao lâu, hà huống linh dược trên đời chẳng dễ tìm, muội thì chỉ còn một ít thời gian. Đáng lẽ muội có thể bảo toàn sanh mạng trời cho nếu bằng lòng an phận, nhưng gần đây muội lại thường hay dùng thủ pháp kim châm quá huyệt để kích thích năng lực tiềm ẩn. Ôi! Muội vốn yếu nhược, lại không chịu quý tiếc thể lực, e rằng tử kỳ càng ngày càng gần.

Lãnh Như Băng thốt:

—Cô nương đã biết như thế sao còn cố phạm?

Vương Tích Hương điểm nụ cười nhẹ, nói:

—Nếu muội suốt ngày cứ nằm mãi trên giường bệnh, cho dù có thể sống hơn ba năm nữa cũng chẳng có lạc thú gì.

Lãnh Như Băng thở dài:

—Nếu cô nương không tham gia đại hội anh hùng ở Từ Châu, hoặc chẳng xen vào những chuyện thị phi, thì có lẽ cô nương có thể kéo dài sự sống thêm một vài ngày.

Vương Tích Hương khẽ di động thân thể yêu kiều, nói:

—Ôi! Muội những tưởng sẽ lặng lẽ đến, lặng lẽ đi, giữ tâm thanh khiết không vương vấn bất cứ điều gì cả. Nhưng trời cao không chìu lòng người. Bây giờ muội thật không yên tâm rời bỏ thế gian này.

Lãnh Như Băng lại buông một tiếng thở dài não nuột:

—Cô nương còn tâm nguyện gì chưa toại, xin cứ phân phó. Tại hạ tự biết mình vô năng nhưng nguyện sẽ tận lực. Lãnh Như Băng một ngày chưa làm được thì tận lực đến trọn mười năm, nếu mười năm vẫn chưa được thì ngày nào tại hạ còn một hơi thở, vẫn nhất quyết hoàn thành tâm nguyện cho cô nương.

Trên gương mặt trắng xanh của Vương Tích Hương thoáng hiện nét hồng, nàng khẽ cười nói:

—Muội đã an bài hậu sự của mình, huynh bất bất phải nhọc tâm.

Đoạn nhỏ giọng tiếp:

—Huynh không cùng Âm Dương La Sát truy tầm di học của vị võ lâm tiền bối nào đó nữa ư?

Lãnh Như Băng thoáng ngẩn người, đáp:

—Tại hạ phó ước cùng cô nương trước.

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Ừm! Tại sao lại đến sớm như thế?

Lãnh Như Băng nhất thời không tìm ra lời để đối đáp, mặc nhiên im lặng.

Vương Tích Hương khẽ buông tiếng thở dài, nói:

—Ở đây chỉ có huynh và muội, huynh có lời gì muốn nói xin cứ nói, bất tất phải đắn đo.

Lãnh Như Băng động tâm thầm nghĩ: “Tại sao ta phải đến sớm để gặp nàng? Có phải vì chuyện ta phát hiện ra Âm Dương La Sát mang mặt nạ hí lộng ta hay ta đột nhiên quan tâm nàng?”

Chàng bước tới cửa sổ, nhìn những đóa hồng hoa nở rộ trước sân, trầm tư chẳng nói một lời.

Vương Tích Hương than «chao ôi» một tiếng, giơ bàn tay lên giữa chừng, nói:

—Huynh tưởng rằng muội không biết hay sao?

Lãnh Như Băng thốt:

—Tại hạ tuyệt không thích nói láo.

Vương Tích Hương nói:

—Muội biết rằng huynh phát hiện ra hành động của Âm Dương La Sát khả nghi mới chợt nhớ đến muội, nhất thời xung động nên vội vàng đến gặp.

Lãnh Như Băng trong lòng phủ nhận, muốn mở lời thanh minh nhưng chẳng tìm ra lời để diễn tả, bất giác không nén nổi tiếng thở dài, thốt:

—Cô nương nói chẳng sai, thường tình là như thế, chỉ là...

Vương Tích Hương cắt ngang:

—Chỉ là cái gì?

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ trước khi đến đây, đã suy nghĩ ba lần.

Vương Tích Hương nói:

—Nghĩ đến ba lần tất có mục đích, chẳng biết dụng tâm của Lãnh huynh là gì?

Câu hỏi của nàng làm Lãnh Như Băng nhất thời bối rối, chẳng biết đối đáp thế nào, ngập ngừng một lúc lâu mới thốt:

—Sinh tử của cô nương có quan hệ rất lớn đến vận kiếp của võ lâm.

Vương Tích Hương vặn hỏi:

—Chuyện này quá to lớn. Muội chỉ muốn biết dụng tâm của huynh là gì?

Lãnh Như Băng lúng túng đáp:

—Cô nương đối với tại hạ còn có ơn cứu mạng, tại hạ biết cô nương đang mang trọng bệnh, tới thăm là điều đương nhiên.

Vương Tích Hương khẽ thở dài, nói:

—Theo lời huynh thì huynh rất quan tâm đến sinh tử của muội?

Lãnh Như Băng nói:

—Đâu phải chỉ mình tại hạ, thiên hạ quần hùng đều quan tâm đến sinh tử của cô nương.

Vương Tích Hương cười lạt:

—Chẳng sai, mọi người đều quan tâm đến sống chết của muội, vậy có ai có khả năng kéo dài sự sống cho muội thêm vài năm?

Lãnh Như Băng ấp úng:

—Điều này... điều này...

Vương Tích Hương điểm nụ cười nhẹ, thốt:

—Muội nghĩ huynh có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi muội, sẵn muội đang đầu óc sáng suốt có thể vận dụng năng lực, huynh mau hỏi đi.

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ đến đây cốt ý chỉ để thăm hỏi bệnh tình của cô nương, chẳng mong khiến cô nương lao nhọc.

Vương Tích Hương nói:

—Muội chắc chắn phải chết, huynh đối với muội như thế thì có ích gì?

Lãnh Như Băng đáp:

—Cô nương nhân tâm hiệp cốt, cả võ lâm đều kính ngưỡng, tại hạ chẳng qua chỉ là một người trong số vạn người.

Vương Tích Hương cười:

—Theo lời huynh nói, muội tưởng cả võ lâm đều nghe danh muội.

Lãnh Như Băng nói:

—Nào phải chỉ nghe danh, mà cả võ lâm đều tôn kính cảm kích!

Vương Tích Hương hỏi:

—Huynh cũng rất cảm kích muội?

Lãnh Như Băng đáp:

—Thụ ân trọng như núi, khắc sâu trong lòng.

Vương Tích Hương sắc mặt thoáng biến đổi, hỏi tiếp:

—Huynh cảm ân muội, nếu như muội muốn huynh chết, huynh chắc không từ chối?

Lãnh Như Băng nói:

—Chỉ cần cô nương phân phó, tại hạ toàn lực hoàn thành, quyết không ngại sinh tử.

Vương Tích Hương thốt:

—Tốt lắm! Vậy muội muốn huynh làm một việc.

Lãnh Như Băng tự thẹn vì hình dáng, tuy trong lòng có ý ái mộ nhưng chẳng dám nói ra, đành biến tình yêu thành tình nghĩa, quyết định báo đáp nàng nên cung kính nói:

—Tại hạ xin rửa tai lắng nghe!

Vương Tích Hương thốt:

—Sau khi muội chết, huynh phải ở Mai Hoa Cư này canh giữ mộ muội, chẳng hay huynh có bằng lòng đáp ứng?

Lãnh Như Băng nói:

—Được! Nhưng tại hạ phải nhờ người chuyển thư về nhà để thân mẫu khỏi lo lắng.

Vương Tích Hương thở dài nói:

—Đạo làm con tất phải như thế.

Mục quang của Lãnh Như Băng lay động nhìn lên gương mặt trắng xanh và không chút huyết sắc của nàng, bất giác chàng trong lòng đau đớn thầm nghĩ: "Vị cô nương này trí tuệ tuyệt thế, dung mạo thì tu hoa bế nguyệt, tiếc rằng lại yểu thọ."

Vương Tích Hương yểu điệu đưa tay sửa lại mớ tóc mây, cất giọng ôn nhu hỏi:

—Huynh đang nghĩ gì?

Lãnh Như Băng thở than:

—Tại hạ đang nghĩ cô nương là một bậc nhân tài, mà chẳng còn sống đến đến một năm. Than ôi! Thật là thiên đố hồng nhan!

Vương Tích Hương khẽ mỉm cười:

—Tự cổ hồng nhan thường bạc mệnh, lại có được mấy người thông tuệ. Nếu muội trời sanh đần độn, có lẽ sẽ sống thêm được vài năm.

Lãnh Như Băng lòng đã biết sanh mạng người ngọc chẳng còn dài, lại chẳng có cách gì níu kéo, từ từ khởi thân đứng dậy, thốt:

—Cô nương cần tịnh dưỡng, tại hạ không tiện quấy rầy thêm.

Đoạn quay lưng bước ra phía ngoài.

Chỉ nghe Vương Tích Hương u uất kêu lên:

—Khoan đã!

Lãnh Như Băng quay lại thốt:

—Cô nương có gì chỉ giáo?

Vương Tích Hương hỏi:

—Huynh hy vọng muội sống thêm vài năm nữa phải chăng?

Ánh mắt Lãnh Như Băng hiện lên một tia thần quang, đáp:

—Tại hạ hy vọng cô nương sống đến trăm tuổi.

Vương Tích Hương mặc nhiên trầm tư một lúc lâu, đoạn than:

—Suy đi tính lại, cho dù muội có may mắn thành công, làm sao tránh khỏi hủy danh bội tín với người?

Lãnh Như Băng trong lòng nao nao, ngơ ngác nói:

—Vương cô nương lời chứa huyền cơ, tại hạ thật chẳng thể minh bạch.

Vương Tích Hương điểm nhẹ nụ cười, nói:

—Bất tất phải hiểu! Huynh cùng với vị La Sát cô nương của huynh định đi tới nơi nào tìm di vật của vị võ lâm tiền bối đó?

Lãnh Như Băng đáp:

—Nàng chưa từng cùng tại hạ bàn qua chuyện này.

Vương Tích Hương lại thốt:

—Huynh vừa phát giác ra nàng lừa dối huynh thì lập tức tới Mai Hoa Cư tìm muội phải không?

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ tuân lời cô nương âm thầm truy xét, quả nhiên phát giác ra điểm man trá.

Vương Tích Hương hỏi:

—Huynh có biết nàng là ai chăng?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tại hạ chẳng đoán ra được.

Vương Tích Hương mỉm cười thốt:

—Không cần phải phí tâm cơ, nàng tức là người đã hủy đi diện mạo huynh, Công Tôn Ngọc Sương!

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ có từng nghĩ qua, chỉ là không hiểu tại sao nàng ta phải giả dạng Âm Dương La Sát hí lộng tại hạ?

Vương Tích Hương nói:

—Nàng nhất định rất cay cú với Vương Thông Huệ nên muốn làm huynh thay lòng, khiến Vương Thông Huệ phải chịu đau khổ trong tình trường.

Đoạn cười một tiếng, tiếp:

—Vương Thông Huệ đối với huynh là tình chân, chỉ là chân thật tới mức độ nào thì khó mà nói được. Theo tình thế hiện tại mà luận, cho dù huynh có biến đổi, vị tất Vương Thông Huệ đã thương tâm hối hận nghìn lần, đau xót trăm bề. Nhưng Công Tôn Ngọc Sương lại tự rước nhục, càng khó lòng nhẫn nhịn.

Nàng càng nói, đột nhiên càng thấy tức cười, không nhịn nổi bật cười thốt:

—Nguyên lai Công Tôn Ngọc Sương đã thắng, chỉ vì tánh tình nóng nảy vội vã, trận đầu tiên biểu diễn sống động xảo diệu, thập phần thành công, sau lại sai sót trùng trùng, tự mình can dự vào kế sách của mình.

Lãnh Như Băng im lặng lắng nghe, chẳng nói một lời.

Vương Tích Hương hoan hỉ tự đàm, trên gương mặt trắng nhợt thoáng hiện nửa nụ cười, lại nói:

—Công Tôn Ngọc Sương tự phụ mình võ công lẫn tài hoa xuất thế, trước ở Từ Châu thất bại đã nộ hỏa, toan tính trút tất cả lên đầu Vương Thông Huệ, điều đáng tức cười là cả hai người đều đã vướng vào lưới tình, tự đổi giả thành thật.

Lãnh Như Băng thốt:

—Tại hạ nghe lời cô nương nói, hẳn cô nương đã có an bài?

Vương Tích Hương nói:

—Tự nhiên muội biết nếu như muội không dằn tâm tránh xa bể tình, thì song phương tập trung tâm lực ba tháng sau sẽ khai một trường quyết chiến. Huynh thử nghĩ xem sau trận chiến đó, liệu võ lâm còn lại được bao nhiêu tinh anh?

Lãnh Như Băng khẽ thốt:

—Nguyên lai là như thế...

Vương Tích Hương lại nở một nụ cười, tiếp:

—Cho nên muội mới bày ra trò vặt này. Nếu Công Tôn Ngọc Sương đối với huynh chẳng có một điểm ái mộ, thì biện pháp này không thể thi hành, còn như Công Tôn Ngọc Sương quả thật hữu ý với huynh, thì chẳng cần xảo ngôn thuyết phục, nàng cũng đáp ứng.

Nàng ngưng lại một chút, đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, nói:

—Muội tiên liệu Công Tôn Ngọc Sương tính cách quật cường, phàm làm việc gì cũng dự trù sẽ thắng người khác, vả lại tai mắt linh mẫn bố trí khắp nơi, chẳng việc gì có thể lọt qua, hà huống muội đã cố ý lơ là, quả nhiên sự việc đã nhanh chóng bị Công Tôn Ngọc Sương biết rõ.

Nàng điểm một nụ cười mê hồn, tiếp theo:

—Huynh vốn dĩ rất anh tuấn, chỉ vì Công Tôn Ngọc Sương từng gặp qua quá nhiều người, vội vàng liếc mắt, chẳng cách gì lưu lại trong ký ức. Sau lần nhiệt náo đó, Công Tôn Ngọc Sương đã bắt chước xuân tằm làm kén trói buộc ngoài ý muốn vậy.

Nàng nói đến đây, nét hoan hỉ trên mặt biến mất, khẽ buông tiếng thở dài, mặc nhiên im lặng.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Nếu Công Tôn Ngọc Sương quả thật có tình ý với ta, đã chẳng ra tay hủy hoại dung mạo ta.”

Chàng đợi khá lâu, chẳng thấy Vương Tích Hương nói tiếp, không nhịn được phải lên tiếng hỏi:

—Cô nương an bài kế sách ấy, đối với sự chém giết trong giang hồ có ích gì?

Vương Tích Hương nói:

—Sau khi sự việc kết thúc, nếu Công Tôn Ngọc Sương thật sự động mối chân tình với huynh thì nàng sẽ chẳng còn vận dụng tài trí náo loạn giang hồ để phạm thiên nộ. Muội sẽ truyền cho huynh thuật kim châm quá huyệt để tìm cơ hội cắm vào huyệt đạo nàng phá đi «Du Già tâm thuật», giúp nàng thoát ly ma đạo, bỏ đi tính cách lãnh khốc mà trở nên trầm tĩnh, ôn nhu, phục tùng, hoàn toàn có thể làm một thường nhân.

Lãnh Như Băng kinh ngạc:

—Có chuyện đó nữa sao?

Vương Tích Hương đáp:

—Y đạo rất sâu xa, cũng tính là một thứ võ học thần kỳ, nghe lại thấy huyền diệu khó lường, kỳ thực luận thấu xong, bình thường đích thật rất đáng tiếc...

Đột nhiên nàng ngưng lời. Lãnh Như Băng hỏi:

—Rất tiếc cái gì?

Vương Tích Hương sắc diện ngưng trọng, thốt:

—Chao ôi! Vờn lửa phỏng tay, lời xưa đã dạy, muội những tưởng sắp đặt biệt ly người, nhưng chẳng thể tiên liệu đột nhiên... đột nhiên...

Chớp mắt một cái, hai hàng lệ thánh thót rơi xuống.

Lãnh Như Băng thất kinh hỏi:

—Vương cô nương thế nào, sao lại chẳng thư thả?

Vương Tích Hương khẽ đưa tay áo lên chậm nước mắt, từ từ thốt:

—Muội khỏe mà.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: "Con gái thật là khó hiểu, nước mắt như lúc nào cũng có sẵn trong túi, tùy thời mà lấy ra, muốn nói vài lời an ủi cũng chẳng biết bắt đầu từ đâu."

Lại nghe Vương Tích Hương từ từ thốt:

—Muội cố tâm an bài cho Vương Thông Huệ đối nghịch với Công Tôn Ngọc Sương, khiến hai người bảo trì cục diện bình phân của võ lâm.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Cô nương đã có ý tương trợ Vương Thông Huệ, sao chẳng xuất toàn lực giúp nàng đả bại Công Tôn Ngọc Sương luôn một lần?

Vương Tích Hương đưa đôi mắt trong suốt như hồ thu nhìn thẳng Lãnh Như Băng, nở một nụ cười thâm tình, thốt:

—Nếu như hai nàng ấy chẳng thể giữ được cục thế võ lâm phân bình, thì huynh há chẳng phải cũng là người rất quan trọng đó sao?

Lãnh Như Băng tự nhiên trong lòng đã hiểu, nhưng vẫn vờ hồ đồ hỏi:

—Việc này có liên can gì đến tại hạ?

Vương Tích Hương hỏi:

—Huynh thật sự không hiểu hay giả vờ hồ đồ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tự nhiên là không hiểu.

Vương Tích Hương nói:

—Nghìn năm trở lại đây, võ lâm đại quyền phần lớn là do nam nhân nắm giữ, nếu có vị cân quốc anh thư nào chủ sự thì cũng chẳng qua là đàm hoa nhất hiện, mau sinh chóng diệt, không thể tồn tại. Tỷ như do hai vị nữ nhân làm chủ, sai sử thiên hạ tu mi, cục diện có thể duy trì lâu dài hơn một chút, sau lại có một nam nhân tài ba, khí khái, đột nhiên xuất hiện tung hoành trên giang hồ, chỉ trong vòng mấy con trăng hàng phục được cả hai vị mỹ nhân đang nắm giữ võ lâm đại quyền, khôi phục lại quyền vị của nam nhân, há người ấy lại chẳng thụ nhận sự kính trọng của võ lâm đồng đạo được sao?

Lãnh Như Băng nói:

—Phóng mắt nhìn ra khắp đương kim giang hồ, lại có người nào có đủ tài năng?

Vương Tích Hương cười bí ẩn:

—Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.

Lãnh Như Băng ngơ ngẩn hỏi:

—Cô nương định nói tại hạ chăng?

Vương Tích Hương nói:

—Chẳng lẽ hiện tại huynh còn chưa minh bạch?

Lãnh Như Băng nói:

—Vài món võ công thô thiển của tại hạ, há có thể địch lại Công Tôn Ngọc Sương?

Vương Tích Hương thốt:

—Vương Thông Huệ cũng chẳng thể vậy, nếu đơn độc chỉ bằng võ công đối địch, đừng nói cách biệt thời gian ba tháng, dù cho Vương Thông Huệ một năm, cũng chẳng có cách luyện thành võ công đối địch với Công Tôn Ngọc Sương...

Nàng cấp tốc há miệng hớp vào hai hơi dài, nhắm chặt mắt, không nói nữa.

Lãnh Như Băng ngưng mục quan sát, thấy trán Vương Tích Hương lấm tấm mồ hôi, không thể tránh khỏi thất kinh, trong lúc khẩn cấp quên cả câu «nam nữ thọ thọ», đưa tay bắt lấy mạch nàng, chỉ thấy hữu thủ Vương Tích Hương lạnh ngắt, nhịp mạch đập yếu ớt. Chàng kinh sợ biết không phải là chuyện nhỏ, vội vàng gọi lớn:

—Tố Mai nhanh vào, tiểu thư của cô...

Lời chưa ra khỏi miệng, Tố Mai đã cấp tốc xông vào, vừa qua khỏi cửa đã nhào tới đỡ lấy Vương Tích Hương, thò tay vào người lấy ra một hoàn thuốc, huy động song thủ nhanh chóng chà xát khắp người hòng cứu tỉnh Vương Tích Hương.

Lãnh Như Băng nhất thời tâm tư rối bời, chẳng biết tìm ai khác để cầu cứu.

Tố Mai động tác thành thục, gấp nhưng không loạn, chà xát khắp huyệt đạo trên người Vương Tích Hương, đoạn đặt Vương Tích Hương nằm xuống trên giường, nói:

—Lãnh công tử chớ quá kinh hãi, tiểu thư vẫn thường hay phát bệnh...

Đột nhiên nàng trông thấy diện mạo khủng khiếp của Lãnh Như Băng, bất giác buộc miệng kêu một tiếng thảng thốt, nhanh chóng lùi lại hai bước, định thần quát:

—Ngươi là ai?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tại hạ chính là Lãnh Như Băng.

Tố Mai kinh dị thốt:

—Lãnh công tử vốn anh tuấn tiêu sái, làm sao có thể mang diện mạo xú quái như ngươi?

Lãnh Như Băng cười ảm đạm thốt:

—Tại hạ bị Công Tôn Ngọc Sương hủy đi dung mạo, chỉ còn lại hình dạng xú quái này.

Tố Mai hỏi:

—Nếu tiểu thư đã trông thấy, có lý nào lại không kinh hãi?

Đoạn nàng mở to đôi mắt to đen chăm chú quan sát khuôn mặt Lãnh Như Băng, một lúc sau khẽ điểm nụ cười nhạt, nói:

—Thoạt mới trông thấy gương mặt đầy màu sắc quái dị này thì có chút kinh hãi, tuy nhiên sau khi nhìn kỹ lại, đích thị rất ngoạn mục.

Lãnh Như Băng buông một tiếng thở dài, mặc nhiên không đáp.

Tố Mai tự biết ngôn từ có phần hơi khắc bạc làm tổn thương Lãnh Như Băng, khẽ cười nói:

—Lãnh công tử ắt hẳn đã đói, để tiểu tỳ chuẩn bị thức ăn cho người.

Lãnh Như Băng đích thực cảm thấy hơi đói bụng, lập tức ứng tiếng:

—Làm phiền cô nương.

Tố Mai thốt:

—Bất tất phải khách khí, Lãnh công tử cứ ngồi ở phòng tiểu thư, có lẽ tiểu tỳ chưa trở lại thì tiểu thư đã tỉnh.

Nói xong, lập tức chuyển thân bước ra khỏi phòng.

Trong hương khuê tĩnh mịch u nhã, thoáng chốc chỉ còn một mình Lãnh Như Băng. Chàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Tích Hương say sưa chìm trong giấc điệp, động tâm thầm nghĩ: "Thôi hãy để nàng yên tịnh nghỉ ngơi, ta còn ở trong phòng e rằng sẽ kinh động nàng."

Chàng chậm rãi bước ra tiểu sảnh, tiện tay vén một góc màn nhìn lại, bất giác sửng sốt. Nguyên lai phía sau bức màn trắng, có treo một bức họa của một thiếu niên vận kình trang, đích thị là chàng. Bên cạnh họa tượng, đề: «Xuân khê mộng lý nhân» thẳng một hàng, phía dưới lại có năm chữ «Vương Tích Hương hội đề» riêng rẽ.

Lãnh Như Băng lặng lẽ ngắm nhìn phong thái tiêu sái tuấn dật của người trong tranh, lắc đầu buông một tiếng thở dài vội thả rèm xuống. Chàng bước về phía một tấm màn trắng khác phía trước, đưa tay vén lên, đưa mắt nhìn kỹ, lại sửng sốt ngây người. Sau bức màn trắng, cũng giống cái trước, là một họa tượng của chính chàng. Điều kỳ diệu là bên cạnh họa tượng, đề «Quân thị xuân khuê mộng trung nhân», phía dưới lại đề «Vương Thông Huệ nửa đêm hội đề».

Lãnh Như Băng thả rèm trắng xuống, hít mạnh một cái, tự nói với mình:

—Đúng là quái sự, làm sao lại có việc như thế này?

Chàng đưa tay sờ lên khuôn mặt đầy sẹo của mình, chỉ thấy trùng trùng nghi vấn, chẳng thể nào giải thích được.

Thoáng nghe có tiếng bước chân, rồi có tiếng Tố Mai vọng đến:

—Lãnh công tử, mời dùng cơm.

Lãnh Như Băng chậm rãi quay đầu lại, thốt:

—Thật là cực nhọc cho cô nương.

Tố Mai hai tay bưng một mâm ngọc gồm một bát nhỏ và bốn loại rau, nhẹ nhàng bước đến đặt xuống trên bàn, mỉm cười nói:

—Tiểu tỳ nấu nướng chẳng khéo, công tử hãy ăn đỡ lót dạ.

Lãnh Như Băng cảm thấy ruột gan cồn cào, chẳng khách sáo bước đến bàn cầm đũa ăn sạch chẳng thừa chút gì, đoạn bỏ bát xuống mở lời khen:

—Thật là cực phẩm!

Tố Mai nở một nụ cười kiều mị nói:

—Tiểu tỳ có vài lời muốn nói cùng công tử, nhưng chẳng biết liệu có thất lễ chăng?

Lãnh Như Băng thốt:

—Cô nương cứ nói, chỉ sợ tại hạ chẳng có đủ khả năng ứng phó mà thôi.

Tố Mai khẽ than một tiếng, thốt:

—Trước khi công tử đến, tiểu thư suốt ngày ở trong khuê phòng, chẳng cười một cái, chẳng thốt một lời. Nhưng sau khi công tử đến, tình hình đã biến chuyển không ngờ, hoặc giả nhờ sức của công tử, có thể kéo dài sinh mạng của tiểu thư thêm một thời gian.

Lãnh Như Băng nhất thời ngơ ngác, nói:

—Sinh tử của Vương cô nương có quan hệ đến cả thiên hạ võ lâm bao gồm chánh tà, nếu giới hạn trong khả năng của mình, đương nhiên tại hạ cam tâm tình nguyện. Chỉ là tại hạ không biết chút gì về y lý, làm sao có thể trị bệnh cho Vương cô nương?

Tố Mai lại thở dài nói:

—Công tử của tôi, bệnh của tiểu thư cho dù có mời tất cả danh y trong thiên hạ cũng không trị được.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Nếu tất cả danh y trong thiên hạ đều bó tay, thì một người chẳng biết chút gì về y lý như tại hạ làm sao có khả năng đó?

Tố Mai thốt:

—Tiểu tỳ và Hoàng Cúc muội theo hầu tiểu thư đã lâu, rất thấu hiểu nội tâm của tiểu thư, chỉ có một tâm sự ẩn mật nhất của tiểu thư là không hiểu được.

Lãnh Như Băng kinh dị hỏi:

—Cô nương đã theo hầu lâu như thế mà vẫn không biết sao?

Tố Mai nói:

—Đừng nói là tiểu tỳ, e rằng ngay cả lão gia và phu nhân cũng chẳng biết.

Lãnh Như Băng trầm ngâm:

—Lại có chuyện này nữa sao?

Tố Mai thốt:

—Tiểu tỳ không phân sai trái, ngôn ngữ hồ đồ, xin có lời kỳ vọng vào công tử giúp tiểu thư mau trở nên khoẻ mạnh.

Lãnh Như Băng nói:

—Nếu tại hạ có khả năng, vạn tử bất từ.

Tố Mai lại tiếp:

—Tiểu tỳ và Hoàng Cúc tổng hợp lại lời nói cùng cử chỉ của tiểu thư hàng ngày, qua mấy tháng nghiên cứu, cuối cùng đã phát hiện ra tâm sự ẩn mật đó.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Cái gì ẩn mật?

Tố Mai đáp:

—Tiểu tỳ và Hoàng Cúc đã phát giác ra tiểu thư có một phương pháp khả dĩ có thể trị được kỳ bệnh của mình, cho dù không trị dứt tối thiểu cũng sống thêm được tám năm mười năm, nhưng vì một lý do nào đó, tiểu thư lại chẳng thiết trị liệu.

Lãnh Như Băng giật mình hỏi:

—Lời này đáng tin chăng?

Tố Mai đáp:

—Tiểu tỳ và Hoàng Cúc tin chắc rằng không sai.

Lãnh Như Băng trầm tư thốt:

—Chuyện này quả thật có chút kỳ quái.

Tố Mai tiếp:

—Tiểu thư bình sinh lúc nào cũng hành sự đơn độc, đối với mọi sự việc đều xem như đùa bỡn, tiểu tỳ chưa bao giờ thấy tiểu thư thật sự quan tâm đến bất cứ sự việc hoặc người nào cả, chỉ riêng đối với công tử thì có chút khác biệt.

Lãnh Như Băng thoáng ngập ngừng rồi hỏi:

—Tại sao lại có chút khác biệt?

Tố Mai bật cười nói:

—Huynh thật sự ngốc vậy sao? Tiểu thư đã có ý định vùi thân nơi Mai Hoa Cư này, ngoại trừ tiểu tỳ và Hoàng Cúc, lão gia và phu nhân ra, thì chỉ có hẹn ước với công tử tại nơi này, sau đó lại mời vào khuê phòng luận đàm lâu dài. Những hành động như thế, há có thể đối xử với một thường nhân?

Lãnh Như Băng thốt:

—Tại hạ cũng có cảm giác Vương cô nương rất tốt với tại hạ, chỉ là chẳng dám tồn tâm mơ tưởng.

Tố Mai mỉm cười nói:

—Nếu công tử tồn tâm mơ tưởng, tiểu thư đã chẳng tốt với huynh như vậy.

Đoạn nhỏ giọng tiếp:

—Tiểu thư tuy thân thể hư nhược, dung mạo có phần nhợt nhạt, nhưng là một người có khí chất thanh nhã, yểu điệu động lòng người. Huynh có biết rằng có rất nhiều người thương mến nàng, cho dù biết nàng mang bệnh chẳng thể sống lâu, có thể chết bất cứ lúc nào, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện chỉ mong được một ngày làm phu thê, chẳng biết ý công tử đối với tiểu thư thế nào?

Lãnh Như Băng nói:

—Điều này tại hạ chưa từng nghĩ qua.

Tố Mai kêu lên:

—Bất tất phải đàm luận về điều đó! Tiểu tỳ chỉ cầu công tử, mong công tử khuyến khích tiểu thư, khiến tiểu thư có thể sống thêm vài năm.

Lãnh Như Băng gật đầu:

—Được! Bất kể việc sẽ ra sao, tại hạ xin tận lực.

Tố Mai vái chàng một cái thật dài, thốt:

—Thật là nhọc đến công tử, tiểu tỳ xin bái tạ trước.

Lãnh Như Băng vội vàng xua tay:

—Chẳng dám! Chẳng dám!

Tố Mai vừa thu dọn chén bát trên bàn, vừa nhỏ giọng nói:

—Tiểu thư sắp tỉnh, xin công tử đừng nói với tiểu thư là tiểu tỳ có yêu cầu.

Lãnh Như Băng gật đầu:

—Tại hạ đã rõ.

Tố Mai khẽ điểm một nụ cười nhẹ, thốt:

—Như công tử có khả năng khuyến khích tiểu thư sống thêm vài năm, tiểu tỳ và Hoàng Cúc muội muội cảm kích bất tận, nguyện phụng thị công tử cả đời.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương đã nặng lời.

Tố Mai mỉm cười, se sẽ lui gót xuống lầu.

Lãnh Như Băng đưa tay sờ lên những vết sẹo trên mặt, tâm tư bỗng khởi lên một cảm giác mờ mịt, trong lòng thầm nghĩ: "Lãnh Như Băng ta mặt mày xấu xa quái dị, há có thể sánh cùng nữ nhân dung mạo như hoa như ngọc? Nhưng để khuyến khích Vương Tích Hương khởi dậy ý niệm sinh tồn, ta phải cố thử."

Chàng ngồi trơ như phỗng, tâm tư loạn tưởng, chẳng biết qua bao lâu thời gian. Chỉ nghe từ phía sau rèm lụa trong khuê phòng vọng ra tiếng Vương Tích Hương gọi Tố Mai. Lãnh Như Băng theo bản năng bật dậy bước tới phía trước cửa, nhất thời không khỏi sững người.

Nguyên Vương Tích Hương đã ngồi hẳn dậy, áo trên xộc xệch hé mở, bộ nội y màu trắng trên người cũng lệch sang một bên, phía dưới lộ ra một cặp chân trắng như ngọc chuốt. Nàng cất giọng ngái ngủ gọi:

—Tố Mai nhanh đến đây! Ta nóng đến chết mất.

Lãnh Như Băng thoáng ngần ngừ một thoáng rồi cấp tốc bước tới giơ tay đỡ Vương Tích Hương, hỏi:

—Vương cô nương, cô nóng lắm ư?

Vương Tích Hương thốt:

—Muội sắp chết vì nóng.

Đoạn vòng tay qua ôm chặt lấy Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng chỉ cảm giác có một thân thể mềm mại áp sát vào thân trước của chàng, tỏa ra một mùi u hương dìu dịu lạ lùng. Chàng từ nhỏ tới lớn, chưa bao giờ trải qua tình cảnh như vậy, bất giác tim đập loạn xạ, mạch máu chạy nhanh, toàn thân nóng bừng bừng, không thể tự kiềm chế được.

——— o0o ———